

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

ΤΟ ΣΕΛΙΝΟ

—Δουπόν, όπως είπαμε, Εθαγγελή, να βρεις! Θέλω ένα τραπέζι πρώτης τάξεως, που να το θυμάται ο κ. ύφυπουργός σε όλη τη ζωή του!

—Μείνε ήσυχη, κυρία!

Έκει δεχόταν κάθε Πέμπτη και Παρασκευή...

—Βέβαια, κυρία!

—Από πού;

—Από όπου θα μου πής εσύ, κυρία.

—Πρώτα από την κυρία ύφυπουργού.

—Βέβαια, κυρία!

—Και τώρα, να ιδούμε το μενού.

—Μάλιστα, κυρία!

—Πρώτα είπαμε όρεκακιά. Όλα να είνε του κουτσιού. Όλα Εθροπαϊκά. Τό νού σου πολύ στο ζήτημα αυτό. Όταν κάνουνε τραπέζι σ' έ να ύφυπουργό, δέν πάει να του βάλουνε έγχώριους μεζέδες.

—Βέβαια, κυρία!

—Έπειτα δονάθα ψητή αλά Βιεννέζικα, λεγκιούμ, έντραδα Γαλλική.

Κι' έπειτα, ή εκλίηξ... Σέρεις τί είνε το σουφράζ; ...

—Βέβαια, κυρία!

—Τι είνε;

—Ό,τι θά πής εσύ, κυρία!

—Είνε ή μεγαλοτρέπεια, το ειλού το τραπέζιού κάθε καλής οικογενίας της 'Αγγλίας... Κεφάλι χοίρου ψημένο και σερβιρισμένο άλ' 'Αγγλία! ... Πιάτο που μοναχά στο τραπέζι του βασιλέως της 'Αγγλίας παρατίθεται, δύο φορές το χρόνο. Στο τραπέζι του βασιλέως της 'Αγγλίας, είπαμε, και στο δικό μας. Πρωτογενές για την 'Ελλάδα! ... Ό κ. ύφυπουργός θα ενχαριστηθή πολύ και θα μάς εκτιμήση περισσότερο, γιατί θα ιδή πως ξέρουμε να ζούμε...

—Βέβαια, κυρία!

—Σέρεις πως σερβίρεται αυτό;

—Βέβαια, κυρία!

—Με σέλινο στη μίτη, γαρνιτούρα και τάλουτά! ...

—Βέβαια, κυρία!

—Βέβαια, κυρία, και βέβαια, κυρία! ... Όλο εβέβαια, κυρία, και μιά γνώμη δέν άκουσα κι' από σένα... Μοί φαίνεται πως τό μό νο βέβαιο θά είνε ότι εσύ δέν ξέρεις τίποτε...

—Βέβαια, κυρία! ...

—Στό τραπέζι του... βασιλέως της 'Αγγλίας και το δικό μας μοναχά! ...

Τούρκικο σαλονάκι, με ένα μαγγάλι, έναν

ζωηλό σουφρά, έναν, χωρίς μαρκοτού, ναργιλέ, τρία κομπλιόγια και ένα φρέσι Τούρκικο, έκει σε μιά γωνιά, βεράντα με μιά περιπλακάδα ψητική και ειλούδο με τρεις καθρέφτες! ...

Έκει δεχότανε κάθε Πέμπτη και Παρασκευή, έναν μεγαλέμπορο από τον Πειραιά, παλαιό συμμαθητή του άνδρός της, έναν απόστρατο αξιωματικό του Ναυτικού, κομπιάρη του πατέρα της, από τό χωριό της, δύο δικηγόρους, ένα γιατρό, ένα που έλεγε πως είνε χρηματιστής και έναν πολιτικόμενο από ένα συνοικισμό της 'Αττικής, που πάντοτε επεφύλασσετο να εκτεθή στις εκλογές και πάντα έτοιμαζότανε για τίς νέες.

—Βέβαια, κυρία!

—Στό γάμια δέν θα είμαστε πολλοί. Μονάχα έξη ξένοι κι' έμεις. Ό κ. ύφυπουργός, που είνε, ή κυρία του, ή κυριάδα του κ. ύφυπουργού, ό άρραθωναστικός της, ή δεύτερη άνηπά του κ. ύφυπουργού, που μόλις ήρθε από την 'Ανδραβίδα, και ένας κωματάριζος του, συμβολαιογράφος. Σέρεις

—Αλλά αυτός ό κόσμος δέν την χόρτανε! ...

—Ηθ'λε τον μεγάλο κόσμο της μεγάλης τάξεως των 'Αθηνών. Πλουσία τώρα πια αυτή, άριστοκράτης βέβαια, άφού ήτανε πλουσία, και άπό πλουσία μάλιστα—'Αντι να τό βάλη στη μίτη της κεφαλής του χοίρου, τό ελε βάλη στη μίτη...τή δική της!

—Άς είνε καλά ή άρρώστιας και ό πυρ τοι των χωριανών και τό σπασιαλιτέ της μόδας! ...

—Θέέ μου! ... Γιατί να μη μάζεψοντο δλου τό κόσμο ό γιατροί, δλου τό κόσμο ό φαρμακοποιοί, να κάνουνε ένα άγαλμα, άγαλμα μεγάλο και τεράστιο άγαλμα ενγνωμοσύνης, στο 'Σπασιαλιτέ'! ...

Έκατοστάρινα τό κάθε μπουκαλάκι.

Και κάθε γιατρός, που σ' έβιδανε τον έαυτό του, έγραφε σε κάθε συταγή και από δύο, 'Αλλούξ τί γιατρός θά ήτανε! ...

—Έπληρατε άντιπαιστήνη;

—Όχι.

—Και τί κάθισθε; Και πως θά γίνετε καλά χωρίς άντιπαιστήνη; ...

Και δός' τον εκατοστάρινα! ...

«Σπασιαλιτέ», σου λέει ό άλλος! ...

Όλιγο νάτρο διττανθρακικό, τριγκόνό δξύ, κάμποση ζάχαρη, «Φροντοποριήνη» σου λέει ό άλλος, εζήηνα δροχμάς τό φαλιόνα, παρακαλώ!

Νά πως έπλούτισε ή τάξις της και να πως βρέθηκε και ή κ. Ταμισιόνη, του φαρμακοποιοί, με σπιτι παλιά στην 'Αθήνα, σε μέρος κεντρικό, με σουαρέ, ζορν-ηφέ, χειροφιλήματα, λουτρό, προμέρες και δια όλα εν γένος! ...

—Αλλά ή έπιτυχία της έπιτυχίας ήταν ή γνωριμία του κ. Ταμισιόνη, στο Λουτρόνα, με τον κ. ύφυπουργό; και ή μεγάλη της τιμή της, ή συγκατάβασις του εζεχοκώτατου να δ'χθθ τό γάμια, στο όπιου τον προσηλάσαν.

—Όχι.

—Και τί κάθισθε; Και πως θά γίνετε καλά χωρίς άντιπαιστήνη; ...

Και δός' τον εκατοστάρινα! ...

«Σπασιαλιτέ», σου λέει ό άλλος! ...

Όλιγο νάτρο διττανθρακικό, τριγκόνό δξύ, κάμποση ζάχαρη, «Φροντοποριήνη» σου λέει ό άλλος, εζήηνα δροχμάς τό φαλιόνα, παρακαλώ!

Νά πως έπλούτισε ή τάξις της και να πως βρέθηκε και ή κ. Ταμισιόνη, του φαρμακοποιοί, με σπιτι παλιά στην 'Αθήνα, σε μέρος κεντρικό, με σουαρέ, ζορν-ηφέ, χειροφιλήματα, λουτρό, προμέρες και δια όλα εν γένος! ...

—Αλλά ή έπιτυχία της έπιτυχίας ήταν ή γνωριμία του κ. Ταμισιόνη, στο Λουτρόνα, με τον κ. ύφυπουργό; και ή μεγάλη της τιμή της, ή συγκατάβασις του εζεχοκώτατου να δ'χθθ τό γάμια, στο όπιου τον προσηλάσαν.

—Βέβαια, κυρία!

—Και προπάντων, μην ξεχνάς πως σερβίρον στο μεγάλα σπιτία!

—Βέβαια, κυρία!

—Πρώτα, είπαμε, τό όρεκακιά! ...

—Βέβαια, κυρία!

—Έπειτα δονάθα ψητή, όπως κάνουν και στη Βιέννη...

—Βέβαια, κυρία!

—Κι' έπειτα ή εκλίηξ! ... Τό σουφράζ, ποδ λέμε έμεις... Σέρεις τί είνε το σουφράζ!

—Βέβαια, κυρία!

—Κεφάλι χοιινό, ψημένο και σερβιρισμένο άλ' 'Αγγλία! ...

—Βέβαια, κυρία!

—Α, όλα κι' όλα! ... Σε όλα αυτά ή κ. Ταμισιόνη ή'ταν άδιστη, προσεκτική, δογματική! ... Υποχώρησις καμιά! ...

—Βέβαια, κυρία! ...

Ζούσε Εθροπαϊκά, κοιούταν λίγο ... Γαλλικά, μαγειρένε πάντοτε 'Εθροπέζικα, ντυνόταν Παριζιάνικα, ό νέντες Γερμανικά, όκέτετο δώ

